

Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

Κι έγιναν όλα όπως είπαν τα παιδιά.

Όμως, τι σημασία έχει;

Στο μικρό κρατίδιο του νοτιοανατολικού άκρου του Άγριου Βασιλείου, την εποχή της Μεγάλης Ελπίδας θα ακολουθήσει η εποχή της Μεγάλης Απογοήτευσης και Μελαγχολίας είπαν.

Διότι η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία λέει το βιβλίο με τις ξεχασμένες αλήθειες, όμως τελικά πεθαίνει...αν δεν προλάβει να ανθίσει και να καρπίσει πράξεις αληθινές.

Οι κάτοικοι του κρατιδίου έκαναν πως δεν ήξεραν, έκαναν πως δεν κατάλαβαν γιατί είναι βολικό.

Είναι βολικό καλέ φίλε μου να λες πως σε κορόιδεψαν με λόγια και υποσχέσεις που ήξερες από την αρχή πως είναι φύκια κι όχι μεταξωτές κορδέλες.

Λογικό.

Έτσι, πονηρέ εαυτέ μου, διώχνεις τις ευθύνες από πάνω σου και τις φορτώνεις σε εκείνον που, δήθεν, σε κορόιδεψε.

Έτσι, κουτοπόνηρε γείτονα, δέχεσαι να έχεις πιαστεί κορόιδο για μία ακόμη φορά, παρά να σπάσεις τον παραμορφωτικό καθρέφτη που κοιτάζεις κάθε πρωί και σε δείχνει κούκλο παρόλο που είσαι τέρας.

Κουρνιαάζεις πονηρέ εαυτέ μου, στην αποχαύνωση του τηλεοπτικού σου καναπέ και σαν σε πιάσει ο νταλκάς της άδικης κοινωνίας βάζεις το Στέλιο στο youtube πίνοντας τσίπουρα στο μπαλκόνι.

Αποχαζεύεις κουτοπόνηρε γείτονα, στα σκαμπό, παίζοντας στοιχήματα σε στημένους αγώνες κομπάζοντας θριαμβευτικά ότι είσαι μεγάλο γατόνι και ξέρεις που «θα κάτσει η μπίλια».

Εκστασιάζεσαι καλέ μου φίλε με τις ψεύτικες τηλεοπτικές σειρές σχολιάζοντάς τις ειρωνικά την ίδια στιγμή που εύχεσαι να ήσουν εσύ ο πρωταγωνιστής.

Υποκρίνεσαι πονηρέ εαυτέ μου πως τα καταλαβαίνεις όλα όσα γίνονται αλλά όμως δεν γίνεται τίποτα.

Αναπολείς κουτοπόνηρε γείτονα, τους αγώνες του παρελθόντος ξεχνώντας να «θυμηθείς» πως εσύ απουσίαζες από αυτούς.

Υμνείς καλέ μου φίλε, τις απεργίες που ποτέ δεν έκανες για να δικαιολογήσεις τις τωρινές που πάλι δεν κάνεις.

Όμως, τι σημασία έχει;

Τα βάζεις πονηρέ εαυτέ μου, με τους νέους και τις νέες αλλά ξεχνάς πως είναι όλοι τους παιδιά δικά σου, παιδιά του γείτονα σου και παιδιά του καλού σου φίλου.

Καλέ μου φίλε, πονηρέ μου εαυτέ, κουτοπόνηρε γείτονα στο χέρι σου είναι να βάλεις τέλος στην εποχή της Μεγάλης Απογοήτευσης και Μελαγχολίας και να ζήσεις την εποχή της Μεγάλης Ανατροπής.

Όμως, το θέλεις ή προτιμάς τη σιγουριά της φυλακής;

Αν δεν το θέλεις, τι σημασία έχει;